

1 וכל התירוצים למיניהם - שעסוקים בענינים אחרים וכיוצא בהם - אינם ולא כלום, האמת היא שהם
2 מתעצלים למלא את תפקידם!

3 ישנם מהם הטוענים שאינם רוצים להיות משפיעים - שכן, כל הרודף אחר הכבוד כו' (כמוזכר לעיל
4 (סעיף טו) מה שכתוב ב'לקוטי תורה'), ולא עוד אלא שיצחקו מהם על כך...

5 מי מדבר אודות "כבוד"? ... "כמדומין אתם ששררה אני נותן לכם, עבדות אני נותן לכם"¹⁰⁰!

6 ובקשר לטענה שיצחקו מהם כו' - הרי ידע איניש בנפשיה שכאשר מדובר אודות צרכי הפרנסה, לחם
7 צר ומים לחץ, יעשה את כל המאמצים כדי להשיג את צרכיו, ולא יתחשב כלל "מה יאמרו הבריות",
8 ובוודאי עוזר לו הקב"ה להשיג את פרנסתו, מתוך הרחבה, ובקלות יותר מכפי ששיער. ואם-כן כאשר
9 מדובר אודות מילוי תפקידו ושליחתו - הרי בוודאי שצריך להתנהג באופן כזה!

10 יט. ומענין לענין:

11 ישנו יהודי שהטילו עליו תפקיד ושליחות לכתוב ענינים בתורת החסידות - בנוגע לאותיות התורה
12 וכיוצא בזה, וכבר עסק בזה ובהצלחה, ואף-על-פי-כן זה כבר משך זמן רב, למעלה משני חזקה, שלא
13 התיישב לעסוק בענין זה.

14 כל התירוצים למיניהם - ההתעסקות בענינים אחרים, ושאר תירוצים כיוצא בזה - יודע הוא בעצמו
15 שאינם אמת, ואף-על-פי-כן אינו עוסק בתפקיד שהוטל עליו.

16 ואין כל הסברה לכן, אפילו מצדו של היצר-הרע... - מלבד העובדה שמגרים את היצר-הרע לדברים
17 שמעצמו לא היה חושב לעשותם, כידוע הפירוש ד"על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע"!

18 בדרך כלל יכולים לשער תחילה כיצד תהיה הנהגתו של פלוני - שהרי אף ש"אין אדם יודע מה בלבו
19 של חבירו"¹⁰¹, מכל-מקום כאשר מדברים עמו ורואים את הנהגתו, אזי מכירים את תכונותיו של האדם,
20 ובלשון חכמינו ז"ל¹⁰²: "בשלשה דברים אדם ניכר, בכוסו ובכיסו ובכעסו", ובמילא, יכולים לשער -
21 פחות או יותר - כיצד תהיה הנהגתו. וכל זה - על דרך הרגיל, מה-שאי-כן כאשר האדם מגרה את
22 היצר-הרע - אזי אי-אפשר לשער לאן יגיע!

23 כ. לכאורה, כיצד יתכן דבר כזה - שנותנים למישהו תפקיד חשוב ונעלה, תפקיד של "משפיע" וכיוצא
24 בזה, ואף-על-פי-כן אינו שם לב לכך?!

25 הנה התשובה לזה - על-פי המבואר ב'לקוטי תורה'¹⁰³ בענין "כי פנו אלי עורף ולא פנים"¹⁰⁴:

26 לכאורה, מכיון ש"פנו אלי", כיצד שייך לומר שזהו באופן ד"עורף ולא פנים"?! והביאור - שזהו
27 על-דרך-משל לאדם העומד אצל חבירו אלא שהופך אליו את ערפו, שאז הרי הוא בתכלית הריחוק ממנו.
28 ודוגמתו בענינו: יכולים לעמוד בסמיכות לאוצר יקר ביותר, אבל כאשר הופכים את הפנים לכיוון
29 אחר - לא מבחינים באוצר!!

30 וכאמור - כל התירוצים למיניהם, שעוסקים בענינים אחרים, או שאין הדבר בהתאם לתכונות נפשו,
31 אינו רגיל בכך, וכיוצא בזה, אינם אלא התחמקות מהתפקיד והשליחות המוטלת עליהם.

32 ואם אמנם יש למישהו ספק מהי השליחות המוטלת עליו - הנה על זה ישנו רב בישראל, כאמור,
33 ואם-כן יכול לשאול אצל הרב!

34 וכאן באה הטענה: היתכן שאומרים לו לשאול אצל הרב?! - הוא אדם כל כך חשוב, הכל משכימים
35 לפתחו, ואם-כן היתכן שהוא יצטרך לשאול אצל רב, ולא רק "רב" אלא אפילו "רב"?!...!

36 היכן מצינו ענין כזה בהמשך תע"ב... שואל הוא?!

(103) אחרי כו', ד. שמע"צ פז, א. שה"ש ד, א.
(104) ירמ"ב, ב, כז.

(100) הוריות י, סע"א ואילך.
(101) פסחים נד, רע"ב.
(102) עירובין סה, רע"ב. וראה מס' דא"ז פ"ה.